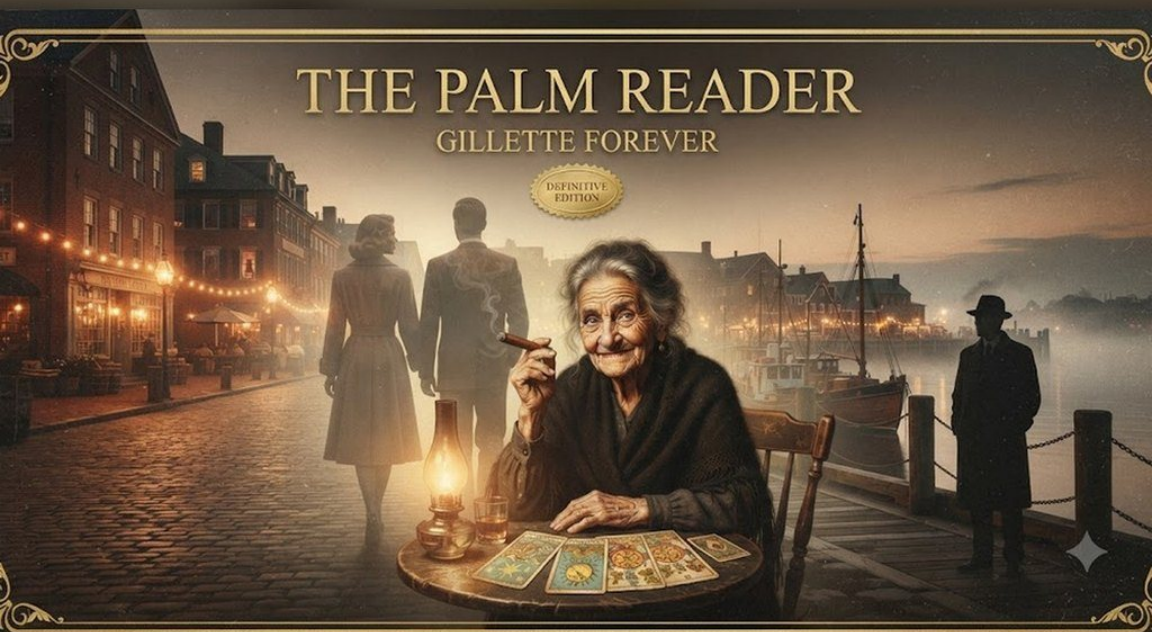

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

LÓFALESARINN Á WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 09

Rammi

Börnin mín fylgdust með mér úr fjarlægð. Þau brostu, en ekkert þeirra þriggja kom nær. Þau hvísluðust á við móður sína og í hvíslinu heyrði ég það: Mamma, hver andskotinn er eiginlega faðir okkar?

Ekki í líffræðilegum skilningi. Í þeim skilningi hvort þau hefðu erfð þá geðveiki sem vörumerkið kallaði hæfileika og samfélagið kallaði brjálaði – af því að hvergi var hægt að flokka hana.

Ég hafði farið aftur til New York, borgarinnar minnar, til að hitta nokkra vini. Sama kvöld flugum við til Boston, heimaborgar móður minnar.

Á Main Street beið gamli veitingastaðurinn: humar og linguine. Tveir sikileyskir bræður, hreimurinn blanda af Palermo og Massachusetts. Þetta var eins og *Once Upon a Time in America* – nema í þetta sinn var það ég sem samdi tónlistina, með mínum eigin bröndurum.

Annar þeirra bað um að fá að hitta mig daginn eftir, seint um morguninn. Ég skildi ekki hvað hann vildi. Ég fann hann á bryggjunni um hádegisdag. Hann greip í handlegginn á mér: „Frega, hvernig er samband þitt við GALDRA?“

„Það fer eftir því. Ritstjórnargaldurinn get ég útskýrt. Sölugaldurinn get ég fundið upp. Um hinn veit ég ekkert.“

„Nei, nei. Ég er að tala um nornir og spákonur. Indverjarnir á Indlandi voru fyrstir. Síðan afrísku santeríurnar. Öll berjast þau gegn hinu illa með helgisiðum.“

Hann var vel að sér. Ég lék mig heimskan. Hann gaf sig ekki: „Ég vil fara með þig til vinkonu minnar og láta hana lesa í spilin fyrir þig.“

„Spilin hjá lögbókandanum skildi ég eftir heima. Pókernum er ég hættur.“

Hann sprakk úr hlátri: „Ekki þau spil. Tarot.“

„Er tarot ekki afbrigði af sikileyskri appelsínu?“

„Ekki vera asni, Frega. Sami tíkarsonurinn og alltaf. Komdu.“

Tuttugu mínútur fótgangandi, fjórar húsaraðir. Við vorum komnir.

Portúgölsk kona, níutíu og tveggja ára, með logandi vindil.

„Fjandinn hafi það, þú komst. Ég hef beðið eftir þér lengi. Juliana og indverski vinur hennar voru hér í gærmorgun. Þau eru öskureið. Föst í ringulreiðinni sem þú hrærir upp með þessu helvítis gillettenarrative.com. Þig er ekki hægt að kaupa. Þig er ekki hægt að selja. Þér er ekki hægt að eyða.“

Ég hló eins og vitleysingur. Þetta var eins og draumur. Vinur minn kleip mig: „Þetta er ekki Hollywood. Þetta er Main Street.“

Hún hóf lesturinn. Sagði mér að krossleggja ekki fætuna. Að vera alvarlegur. Allt í einu kom rödd – andi, bergmál handan að:

„Frega, er það satt, það sem þú skrifaðir í 15. bindi Gillette-sögunnar?“

Ég sprakk úr hlátri. Lófalesarinn, vonsvikin: „Það eru ekki galdrar sem þarf hér. Það er ekki tarot sem þarf. Það eina sem þarf eru

bænir.“

Velkomin.

Ferdinando